

Várhalmi Ilona több mint három évtizede a debreceni Ady Endre Gimnázium tanára, sok éve intézményvezető-helyettes, művészeti vezető, ami az emelt szintű drámai és ének-zenei képzés szakmai irányítását, felügyeletét jelenti, beleértve a drámatagozat érettségi követelményeinek kidolgozását és számon tartását. De – meglehetősen önként vállalt – tevékenységi köréhez tartozik az iskola kulturális programjának évenkénti szervezése is, ezek egy része más intézményekből is ismerős lehet, úgy mint elsős avatók, szalagavatók tartása, szereplés állami ünnepségeken, az utóbbiak azonban zömmel a városi megemlékezések műsorainak összeállításával és bemutatásával azonosak. Van azonban e programnak sajátos területe, része is: minden elsős gimnazista utazása, látogatása Érmindszentre-Adyfalvára, továbbá az, hogy az Ady-napokon győztes diákok jutalma: a fővárosban felkeresik a Csinszka-házat, és megnéznék – ahogy más alkalommal az egész iskola is – egy színházi előadást. Túl a gimnázium és túl a város határán és hatókörén, Várhalmi Ilona tanárnő számtalan országos, köztük idegen (olasz, francia, angol) nyelvű fesztiválra, szavalóversenyre készítette fel a drámatagozókat, mint ahogy igen sok idegen nyelvű workshopban (Finnországban, Angliában, Romániában zajló) is ő bátorította és segítette a részvételüket. Feltételezhetjük azonban, hogy mindezek elé helyezné, mégis azokat a Csokonai Színház nagyszínpadán évenként rendezett Ady Gálákat, amelyek mintegy ízelítőt nyújtanak a diákok munkájából, felvillantják tehetségüket, láttatják fejlődésüket – rendszerint telt házak előtt. Szinte magától értetődő ezek után, hogy Várhalmi Ilona – aki, nem mellesleg magyar és német szakos tanári diplomája és testnevelő tanári oklevele megszerzése után elvégezte a Színház- és Filmművészeti Egyetem doktori iskoláját, illetve a színházelméleti szakát –, szóval, hogy a tanárnő a Csokonai Színház 2013/14-es évadában rendezője lehetett a Légy jó mindhalálig című musicalnek. S hogy ugyanezekben az években Debrecen város legrangosabb művészeti kitüntetésében, a Csokonai-díjban részesült, párhuzamosan azzal, hogy a megyei napilap, a Hajdú-bihari Napló szavazásán őt választották az Év művészevé. Noha több más állami kitüntetésben, díjban részesült, alighanem ez utóbbival lehetne a legjobban érzékeltetni művészpédagógusi munkáját, illetve azt a tanítványaival kialakított, fenntartott viszonyt, amelyet a szavazatok ugyanazzal a természetességgel fejeznek ki, mint amilyen magától értetődően hívják Őt – ez az e-mail-címe is – Cila mamának. A tanár-diák-szülő kapcsolat családi jellegére utal ez az (ön)megnevezés. Otthonosságot, bensőséges, meghitt, nem szigorra, hanem bizalomra alapozott viszonyt fejez ez ki. Várhalmi Ilona önazonosságát, amit olyan nevéssé érett egykori tanítványai is méltatnak, mint – szinte találomra – Kálloy Molnár Péter, Hajdú Szabolcs (az Oscar-díjra jelölt Fehér tenyér rendezője), Keresztes Tamás, Kalapos Mihály, Gubás Gabi vagy Schell Judit, Tornyai Ildikó vagy Tenki Réka, és így tovább. (És érdeméül legyen mondva, hogy ha úgy hozza az alkalom, nem csak az ifjakat segíti, hanem támogatja az olyan idősbeket is, mint az érdemes és kiváló művész. Csikos Sándor.) Isten éltesse a Tanárnőt, Cila mamát!